

Žít s nradlem

Když mi máma řekla, že pojedeme na Lovinec, byla jsem nadšená. Řekla jsem se hlavně proto, že miluji starobylé hrady a představuji si, jak to tam asi vypadalo, když tam ještě žili lidé. Máma dokonce album, kde si zapisuji svoje malé dobrodružství.

Bylo ráno asi sedm hodin a my jsme dorazili do Rimaváru. „Jak pojď Emily, musíme vyrazit, abychom to do dvaceti stihli,“ řekla mi máma. „Jasně, hned, jen si něco zapíšu.“ Honem jsem vytáhla své album a zapísala si, jak probíhala cesta. Poté jsem ho zase schovala zpět a vyrazila. Cesta byla snad nekonečná, ale dělali jsme si přestávky, takže se to dalo ~~přesně~~ přenést. Najděte jsme se zdrželi u Rešovských vodopádů, protože to byl velmi nádherný pohled, ale potom jsme zase museli šlapat na tvrdě dlouhou cestu. Ani si nedovedete představit, jak jsem byla nadšená, když jsem uviděla hrad. Byl to samozřejmě Lovinec.

Žalímco nám průvodkyně povídala o všem, co se na hradě událo, já jsem si zase psala do svého alba. Měla jsem ho skoro už plný, takže nemí divu, že jsem psala mramrovitým písmem, aby se mi tam vstý všechny události. Bylo to, jako bych se nemohla zastavit. Prala jsem do té doby, než jsem si všimla, že jsem sama v ledové a chladné komnatě. Nevěděla jsem kam jít. Byly tu kroje, dlehy a pokrývky, když jsem nějaké otevřela, uviděla jsem buď to další dveře nebo schody. Raději jsem vstoupila v té komnatě, abych náhodou neablaoudila. Chvíli jsem se jen tak rozhlížela. Byly zde obrázky, nradlo a křesla. Pak jsem si všimla velkého obrazu naproti mně. Byla na něm dívka, asi stejně stará jako já. Měla krásné šaty a kudrnaté kaštanové hnědé vlasy. Ruku měla nataženou směrem k nradlu, které bylo shodou okolností stejné jako v komnatě. Neodolala jsem a skusila to po ní. Na chvíli mě oslnila zář ostrého bílého světla, ale jímž se nic nedělo. Měla bych přestat věřit v pohádky. „Co tu děláš,“ řekl někdo za mými zády. Děkanutím jsem až nadskočila. Otáčela jsem se v domění, že to je průvodkyně, ale myšlela jsem si.